

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2007, č. j. OAM-1-360/VL-11-11-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 4. 2008, č. j. 63 Az 50/2007 - 43,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 2. 5. 2007, č. j. OAM-1-360/VL-11-11-2007, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadl stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívá podle stěžovatele v tom, že při nedostatečném zjišťování skutkové podstaty bylo porušeno ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Stěžovatel dále namítá, že v důsledku nedostatečného zjištění stavu věci a nesprávného posouzení došlo ze strany správního orgánu k porušení ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel dále uvedl, že jak vyplývá z obsahu správního spisu, konkrétně z žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jeho výpovědí, žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodů pronásledování kvůli své příslušnosti k sociální skupině. V této souvislosti stěžovatel zdůrazňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, který homosexualitu posoudil jako příslušnost k určité sociální skupině a jedná se tedy o důvod podřaditelný pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Nad rámec výše uvedeného pak stěžovatel poznamenává, že postihování lidí za homosexuální aktivity je i podle významných názorů doktríny azylového práva, na které stěžovatel odkazuje, považováno za pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině. Stěžovatel rovněž odkázal na čl. 10 bod 1. písm. d) tzv. kvalifikační směrnice. Stěžovatel dále uvedl, že Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku také zmínil, že příslušnost k sociální skupině homosexuálů či důsledky z ní plynoucí musí být důvodem k projevům zákonem charakterizovaných forem negativních jednání vůči němu. Tato podmínka může být splněna, pokud samotná homosexuální orientace bude okolím daného jedince vnímána jako nežádoucí, ostudná či nepřijatelná a pokud bude důvodem pro všeobecně výrazně negativní reakce okolí vůči němu. Tato podmínka byla v případě stěžovatele dle jeho názoru dána, protože terčem vydírání se stal především kvůli své sexuální orientaci. Také rodina a okolí ho kvůli zveřejněnému článku v novinách začalo odmítat. Stěžovatel má za to, že důvody, které jej vedly k podání žádosti o udělení ochrany, jsou dostatečné pro její udělení z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) ve spojení s ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

Ke stěžovatelovu tvrzení, že při nedostatečném zjišťování skutkové podstaty bylo porušeno ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylicít, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pouhá parafrázová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí a je pro soud irelevantní. Je jistě možné učinit takový odkaz součástí stížního bodu, musí být ovšem doplněn konkrétním tvrzením vypovídajícím o konkrétní situaci, námitce či postoji stěžovatele, což se v projednávané věci v případě odkazu na shora citovaná ustanovení správního řádu nestalo. Protože stěžovatel nikterak svá tvrzení blíže nekonkretizoval, Nejvyšší správní soud se těmito jeho tvrzeními nezabýval, neboť se nejedná o stížní body.

Stěžovatel dále v obecné rovině tvrdí porušení ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. S touto otázkou, tj. otázkou vztahu rozhodování dle ust. § 16 zákona o azylu a dle ust. § 12 téhož zákona, se Nejvyšší správní soud již dostatečně vypořádal ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz). Z výše citovaného rozhodnutí vyplývá, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v ust. § 16 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodnou. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 téhož zákona. Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu tedy znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 citovaného zákona. Krajský soud následně posoudí toliko, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy, a to ve vztahu k ust. § 16 odst. 1 písm. g) citovaného zákona (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)); protože skutečnosti předvídané shora citovanými rozhodnutími nastaly i v tomto případě, neboť v řízení o mezinárodní ochraně bylo zjištěno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, nebylo povinností správního orgánu zjišťovat existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu a krajský soud byl povinen přezkoumat napadené rozhodnutí toliko v rozsahu, jenž je uveden výše.

Pokud stěžovatel dále namítá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině vlivem své sexuální orientace, konkrétně sociální skupině homosexuálně orientovaných osob, a rovněž v této souvislosti argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publikovaným pod č. 1066/2007 Sb. NSS a doktrinárními názory vztahujícími se k otázce pronásledování homosexuálů, uvádí k tomu Nejvyšší správní soud následující:

Stěžovatel v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nikterak netvrdil svou homosexuální orientaci, ale naopak uvedl, že jeho neobvyklé sexuální zaměření (pozn. v některých případech stěžovatel hovoří též o sexuální orientaci) spočívá v tom, že není schopen ovládnout sexuální pud a když třeba vidí nějaký obraz nahé ženy, je schopen masturbovat na veřejnosti, přičemž v této souvislosti rovněž zmínil, že nikdy nespal se ženou (viz protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 4. 2007). Stejně tak připojil stěžovatel k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 5. 2007 vyjádření v mateřském jazyce, v němž krajskému soudu mimo jiné sdělil, že se sexuálně uspokojoval neobvyklým způsobem.

Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Na pozadí výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že je nezbytné tvrzení stěžovatele týkající se jeho homosexuální orientace posuzovat jako skutečnosti, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a Nejvyšší správní soud k nim s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro jejich novost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2008

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu